Wetterlundhelgens tema 2025: ”*Israels framtid och folkens frälsning*”

Texturval för samtal

Texturval från **ANDENS LAG** av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

TOLFTE KAPITLET – **Solkvinnan** *(Upp 12:1–6, 13–16)*

Byssuskvinnan *(Upp 19:1–9, 11, 14) FÖREDRAG* 1

Byssuskvinnans dräkt *"de heligas rättfärdigheter"* 1

Solkvinnan är de kvarblivna ättlingarna *(Upp 12:17) FÖREDRAG* 2

Vad är de kvarblivna ättlingarnas kännetecken? *"budhållare"* 2

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjätte världsriket 3

– *"Israel" och "det judiska folket"*

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjunde världsriket 4

– *”Israel”, ”uppryckelsen”, ”folkens pingstfödelse” och ”tusenårsriket”*

Texturval från **Guds Vredes Skålar** av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

Guds vredes skålar *FÖREDRAG om "skålarnas utgångspunkt"* ... 5

I Förberedande syner *FÖREDRAG* 7

1 Segervinnarna på kristallhavet *"Moses och Lammets sång"* 8

2 Sju änglar med sju plågor 9

II Skålarna 12

Vredens första skål. *"förstabudssåret"* 12

Brudtärnorna. *"segervinnarna" är "de kvarblivna ättlingarna"* ... 12

Den Allsmäktiges verk. 12

Den Allsmäktiges vägar. 13

Den Allsmäktiges fruktan. 13

Den Allsmäktiges bud. 13

Vredens sjunde skål. *"bön om folkfrälsning"* 14

Skålarnas slutakt *"uppryckelsen", "Israels frälsning"och "folkens frälsning"*. 16

Frågor för samtal: se sid 18

Texten är språkligt moderniserad – preliminär version

”Guds Vredes Skålar” ingick ursprungligen i ”Andens Lag”. Men det visade sig att sidantalet blev alltför omfattande att hantera för tryckeriets utrustning. Därför utgavs ”Guds Vredes Skålar” separat 1913.

Wetterlunds sidhänvisningar i ”Guds Vredes Skålar” är till sidor i bokutgåvan av ”Andens Lag”.

Bibelcitaten är hämtade från Folkbibeln 2015. I några få citat har dock, för att bättre anknyta till det som Wetterlund betonar, enstaka ord ersatts med motsvarande ord i professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var Myrbergs bibelöversättning som Wetterlund använde.

TOLFTE KAPITLET – **Solkvinnan**

(Upp 12:1–6, 13–16)

Byssuskvinnan

1 *Sedan hörde jag liksom en stark röst från en stor skara i himlen: "Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhör vår Gud,* 2 *för hans domar är sanna och rätta. Han har dömt den stora skökan som fördärvade jorden med sin otukt och straffat henne för sina tjänares blod."* 3 *Än en gång sade de: "Halleluja!" Och röken från henne stiger i evigheters evighet.* 4 *Och de tjugofyra äldste och de fyra varelserna föll ner och tillbad Gud som sitter på tronen och sade: "Amen. Halleluja!"*

5 *Och från tronen kom en röst som sade: "Prisa vår Gud, alla hans tjänare, ni som vördar honom, både små och stora!"* 6 *Och jag hörde liksom rösten från en stor skara, som bruset av väldiga vatten och dånet av kraftig åska, och de sade: "Halleluja! Herren vår Gud den Allsmäktige är nu kung.* 7 *Låt oss glädjas och jubla och ge honom äran, för Lammets bröllop har kommit och hans brud har gjort sig redo.* 8 *Åt henne har givits att klä sig i skinande rent linnetyg, byssus." Detta linnetyg, detta byssus, är de heligas rättfärdigheter.*

9 *Och ängeln sade till mig: "Skriv! Saliga är de som är bjudna till Lammets bröllopsmåltid."*

11 *Och jag såg himlen öppen, och se: en vit häst, och han som satt på den heter Trofast och Sann, och han dömer och strider i rättfärdighet.*

14 *De himmelska härarna följde honom på vita hästar, och de var klädda i vitt rent linne, byssus.*

(Upp 19:1–9, 11, 14)

Här har vi byssuskvinnan. Och vem är hon? Jo, hon är *den* Guds församling som framträder på stridsplatsen omedelbart efter det stora Babylons fall.

Detta ser vi tydligt i vår text. Ty där hör vi först "en stor skara", nämligen solkvinnans syskonskara i himlen, prisa Gud med ett tvåfaldigt "Halleluja" för hans rättvisa dom över den stora skökan som fördärvade jorden med sin otukt (v.1–3).

Därpå sammanfattas denna lovsång i ett "Amen" och i ett nytt "Halleluja" av de 24 äldste och av de 4 livsväsendena, alltså av hela skapelsen så långt som den står på Guds sida (v.4).

Och omedelbart därpå utgår en röst ifrån tronen med uppmaning till alla Guds tjänare att lova Gud (v.5). Och strax uppstäms ett nytt "Halleluja", likt bruset av stora vatten och likt dånet av kraftig åska, i förening med ett nytt lov till den Allsmäktige därför att han nu trätt fram som konung, nämligen genom den världsomfattande domen över den folk- och jordfördärvande skökan, genom vilken dom det största hindret för Guds rike sedan världens begynnelse nu är undanröjt för evigt.

Och detta lov till Gud besvaras genom en väldig utgjutelse av ande, som kommer alla tjänande hjärtan och tungor i himmel och på jord att ropa till varandra: "Låt oss glädjas och jubla och ge honom äran, för Lammets bröllop har kommit och hans brud har gjort sig redo." Det var alltså denna nya flod av ande som gjorde henne redo. Och därför tilläggs de orden: "Åt henne har givits att klä sig i skinande rent linnetyg, byssus."

Så högtidlig och betydelsefull är den stund då byssus-kvinnan träder fram på världens skådeplats omedelbart efter Babylons fall. Hela skapelsens otaliga ögon är riktade på henne i ny glädje och fröjd. Alla händer räcks henne till hjälp med förnyad kraft. Alla hjärtan och tungor bär henne på den kerubiske örnens Halleluja-vingar. Till och med de sju åskorna ställer sig på hennes sida med sina väldiga basstämmor (Upp 19:6; 10:3–4). Därmed har allt skapat ända ned till sandkornet heligt förpliktat sig att stå till hennes tjänst och med oemotståndlig kraft föra hennes sak till seger. Och först och sist och framför allt: *Den Allsmäktige träder fram som konung och ger henne byssusdräkten,* den "skinande rena". – Stanna här, ni Harmagedons slaktfår, och besinna vilka väldiga makter som står på er sida, och vilka väldiga krafter som är ställda till er tjänst. Här finns inga skäl att blekna och darra, inget rum för fruktan och flykt. Allt är Halleluja, Halleluja, lov och pris och tack, och det bland bomber och kulor och i strömmar av blod. …….

Byssuskvinnans dräkt

Denna dräkt framställs under bilden av byssuskläder, som gjordes av byssustyg, vilket vävdes av finaste bomull och varav förfärdigas forntidens finaste dräkter.

Det finns alltså ett himmelskt byssus. Och det är detta vi åsyftar då vi talar om kvinnans byssusdräkt. Och vår text ger oss den rätta

förklaringen över denna dräkt. Den säger så: "Detta byssus är de heligas rättfärdigheter".

Men akta er här, ni heliga, för den lutherska parasolldamen! Ty hon ska prompt ha detta byssus till att betyda "Kristi tillräknade rättfärdighet". Den är hennes parasoll, som hon spänner upp till ett skydd mot Guds brännande vrede, och under vilket hon kan dölja sig, "så att Gud inte ser hurdan hon är".

Nej, vad "byssus" är för ett slags rättfärdighet det ser var och en som *vill* se, och någon annan är här inte fråga om. Ty det är, som vi ser, endast fråga om "de heliga". Och deras byssus är deras *"rättfärdigheter"* som naturligtvis är sammanfattningen av hela deras rättfärdighetsväsen, rättfärdighetsliv eller rättfärdighetsgärningar, både den sekundliga stamgärningen och de dagliga fruktgärningarna inne i Kristi stamgärning och fruktgärningar.

Byssusdräkten är naturligtvis "solen", som kvinnan har "till sin klädnad". Men inte denna soldräkt i den försvagade gestalt som inträdde under skökodömet, utan i dess ursprungliga gestalt som den apostoliska hemmadräkten.

Andens Lag sid 1179–1182 (25–27 i pdf, kap.12)

Solkvinnan är de kvarblivna ättlingarna

Vad är de kvarblivna ättlingarnas kännetecken?

I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd. (Upp 12:17)

Här ser vi deras kännetecken. Det är detta: "De lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd". De är **budhållare**.

Det är alltså genom budhållningen som de hållit sig kvar i den höga släktskapen med den mistade modern. Det är budhållningen som gjort dem outrotliga och oövervunna mitt under det att de var övervunna av draken.

Så under hela det 6:e och det 7:e världsriket (Upp 17:7–18). De höga ättlingarna behåller sina höga anor endast genom budhållningen. Genom den står de oövervunna av draken, vilddjuret och skökan mitt under det att de står övervunna av dem och inte kan förhindra deras gräsliga själamord och världsfördärv. Ja, budhållningen är den heliga ättens stående kännetecken. Märk det, ni kvarblivna ättlingar!

Och budhållningen är alltid tubudshållning, nämligen den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den evige andens första- och andrabudshållning. De kvarblivna står som tubudsbarn inne i Lammets tubudsande med slaktmärket. Därmed står de i släktskapen med den apostoliska hemmamodern i rätt nedstigande led. Budsläppning är vansläktning.

Det är alltså inte sinaitisk utan sionitisk budhållning, den fulltonigt evangeliska budhållningen. Ty de kvarblivna känner inget annat evangelium än Jesu budevangelium, som är den paulinska andelagen, Hebreerbrevets hjärte- och sinnelag, det petrinska budet, det johanneiska budet, den jakobiska lagen och de tre änglarnas eviga budevangelium från himlens mitt (Upp 14:6–12). Och något annat evangelium finns varken i himmel eller på jord. Någon annan Jesus än tubuds-Jesus finns varken i tid eller evighet – detta är sagt för 1000:e gången. ……

De kvarblivna ättlingarnas budhållning är inte någon lagisk stretakamp, utan den är en livs levande och sekundligt stående gärning, nämligen den prima stamgärningen som gör Gud till "Gud och ingen mer" och gör nästan till broder i prima och dagliga fruktgärningar. Denna höga och djupa, heliga och saliga stamgärning inne i Jesu eviga stamgärning är det eviga livet i Guds Son. Den är tubudsfloden från Guds och Lammets tron. Den är alltså den centrala och normala strömmen från moderskällan i det Jerusalem som ovantill är, men i *försvagad* gestalt. Ty den har inte den moderskälla *på jorden* som den skulle haft i det utvalda moderfolket. Och därmed är den inte den folkfrälsande hemma-floden "över allt kött", utan tills vidare bara öken-, skymundan-, förnedrings- och svaghetsfloden, som endast genom filadelfisk hushållning eller subjektivering kan ägas och hållas vid makt som prima. Märk detta, ni kvarblivna ättlingar! Den "stora kraften" ges inte förrän det utvalda folket låter frälsa sig. Ända till dess har ni bara Filadelfias "lilla kraft". Här står förnedrings- och svaghetsprovet: om ni vill hushålla med "smulan och grynet" så att er budhållning står prima och era höga anor räddas. Ja, här står budhållningsprovet, ökenprovet, förskingringsprovet. Och hur går det här? Jo, inför detta prov mister ni "två tredjedelar" av

era medättlingar. Budsläppning är vansläktning.

Märk nu hur budhållningskännetecknet närmare beskrivs i vår text. Där står inte bara så: "de håller Guds bud", utan även så: "de har Jesu vittnesbörd".

Här har vi en oändligt viktig sak. Och den ska ni högättade heliga noga känna och aldrig glömma. Ty glöms den, då står budhållningen – den må vara så nitisk och välmenande som helst – i fara att sjunka ned från den höga och saliga, fristående och vittskådande höjd på vilken profetian har ställt den. Ty de orden: "Jesu vittnesbörd" sätter budhållningen på profetisk grund, så att den blir *tidsenlig* och alltså fyller det *särskilda* krav som varje särskild tid ställer på densamma. Detta ser vi tydligt av den förklaring som profetian själv ger över detta "vittnesbörd". Hon säger nämligen så: "Jesu vittnesbörd är profetians ande" (Upp 19:10).

Vi har alltså här att göra med "Jesu vittnesbörd" inte bara i dess allmänna betydelse utan i den särskilda betydelse som det har, då det rycks in i "profetians ande" och därmed får sin särskilda plats på det profetiska programmet. …

Andens Lag sid 1216–1219 (48–49 i pdf, kap.12)

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjätte världsriket

Se där, vad som trätt i stället för den av Gud tillämnade modern, som skulle utgjorts av alla folkens rot-, stam- och moderfolk, det frälsta hemmafolket i hemmalandet och hemmastaden. Detta centralfolk för alla jordens folk skulle utövat det centrala moderskapet med den centrala modersmakten och moderstukten genom den väldiga hemmaströmmen från Guds och Lammets tron, vilken började sina härliga flöden "över allt kött" redan på "yttersta dagarnas" första dag.

Detta utvalda folk har redan av naturen en alldeles särskild begåvning för denna sin höga uppgift. Inget folk på vår jord kan så *älska* och därmed även så *hata* som judafolket. Detta folk skulle hanterat den kristna centralstyrelsen och utövat sin makt genom underlydande centralstyrelser och solkvinnoförsamlingar i alla jordens länder, och detta med en **all**-kärlek till Gud och **hel**-kärlek till nästan som inget annat folk i världen kan åstadkomma. Juden går där med anlag för ett sådant förstabudshjärta som kan klappa endast i ett judebröst. O, du utvalda Israel, du Guds hjältefolk utan like, du helgjutna och storslagna hjärtefolk, hur länge dröjer du att inta din plats som vårt rot-, stam- och moderfolk! …

Sådan är er ställning, ni budhållande ättlingar, sådant ert läge under det 6:e världsriket. Ja, just sådant som profetian framställer det i vår text. Det ser ni tydligt.

Guds nytestamentliga församling under skökodömets tid utgörs endast av "den heliga kvarlevan", som är de kvarblivna och moderlösa ättlingarna, vilka håller Guds bud eller har Jesu vittnesbörd, som är profetians ande. Genom detta höga kännetecken bevarar de släktskapen med den mistade hemmamodern och med den höga urmodern i himlen.

Ja, bara denna "kvarleva", detta "Smyrna" med sin "fattigdom", detta "Filadelfia" med sin "lilla kraft", detta prima "Tyatira" med sin "börda", detta prima "Sardes" med sina "obesmittade kläder" – är Guds nytestamentliga församling, den i mönstringens stund ostraffliga.

Gränslinjen kring denna församling går inte kring den eller den storkyrkan eller småkyrkan, hur mycket man än må bemöda sig om den, *utan den skär tvärt igenom alla kyrkor både stora och små, och ställer alla "smyrnensiska" och "filadelfiska", "tyatiriska" och "sardesiska" budhållare på den ena sidan och alla de övriga på den andra sidan. Ja, just så som mönstraren på Patmos ställde dem.* Ättlingeförsamlingens råmärke är hennes i skriften givna tresidiga kännetecken: *Hon håller Guds bud, hon har Jesu vittnesbörd, hon har profetians ande.* Men det är bristen på denne ande och därmed bristen på insikt i solkvinnans "kyrkohistoria", som är orsaken till detta vidriga käbbel och skrik: *"Här,* nej *här,* nej *här* är den sanne Kristus." Och under allt detta öronbedövande larm är saken mycket enkel och tydlig, ty saken är denna: *Kristus framträder under tidernas lopp endast som profetians Kristus, d.v.s. som samtidig eller tidsenlig och alltså med det tidsenliga andemåttet och med det tidsenliga kravet.* Bara de som har *denne* Kristus och som alltså håller hans bud eller frambär hans vittnesbörd, inte tidsvidrigt, utan tidsenligt under solkvinnans olika skeden och lägen – endast de är hans församling, den i mönstringens stund ostraffliga. Detta är ju till och med så tydligt att det säger sig självt att det

är så. Saken hänger alltså helt och hållet på ett sådant andedop som ställer människan på smyrnensisk och filadelfisk förstabuds-höjd, den enda ståndpunkt som mönstraren godkänner. Endast på detta Sions förstabudsberg, som alltid är *nu*-berget eller som alltid befinner sig i samtidighetsläget, står Guds församling, den i mönstringens stund ostraffliga.

……..

Draken står i vår text som den högstkommenderande generalen på sanden vid havet. Hans eldröda ögon spejar efter budhållare. Där han upptäcker en sådan, där rycker han fram med sina härar. Han strider mot *"ättlingar",* alltså mot dem som *en och en.* Lägg märke till det. Just där du är ställd, just i dina dagliga sysslor och plikter, i dina sorger och i dina fröjder. Ja, just *där,* sekundligen alldeles inpå dig och in i dig rasar kriget mot dig, för att försvaga och rubba budhållningen och frånrycka dig det höga kännetecknet, genom vilket du tillhör den höga ätten. Ja, just detta sega och ihärdiga krig *mot var och en särskilt,* är drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna, som bor i skökans öken och står i säcken. *En* seger har han vunnit över de heliga, då han gjorde dem moderlösa på jorden. Men det är segern nr *2* han vill vinna: göra dem moderlösa även i himlen.

Andens Lag sid 1233–1237 (58–60 i pdf, kap.12)

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjunde världsriket

Hur draken kommer att föra det nya kriget mot ättlingekvinnan har vi sett i vårt 10:e kapitel om *Det falska profetdömet*. Han förmår jordens innebyggare att göra den antikristiska vetenskaps-bilden åt vilddjuret. Den blir lagstadgad tvångsbild, som kräver underkastelse och tillbedjan vid vite av livets förlust. Och alla regerande kulturdemoner och alla rådemoner kommer att dra försorg om straffets utkrävande genom livslångt pinande eller genom dolk, revolver och dynamit eller andra den tidens plågo- och utrotningsmedel. Då inträder i högsta mening den tid, om vilken det är sagt att det blir en tid av nöd, vars like inte funnits allt ifrån den dag då människor blev till på jorden (Dan 12:1; Matt 24:21). Ty då kommer den fasansfulla motsvarigheten till "Jerusalems förstöring". Då blir det nämligen fråga om att med våld storma, inta, och förstöra det himmelska dotter-Jerusalem som är ättlingekvinnan. Ja, detta Jerusalem ska stormas av den himmelsstormande anti-kristendomen på Harmagedon. ……..

Så blir ättlingekvinnan tidsenligt rustad för det nya kriget. Skökans fördämning mot hemmafloden är raserad genom Guds rättvisa dom över henne. Den apostoliske anden gjuts så som över de 120 på pingstdagen. *Och med något mindre var det aldrig värt att möta det demoniska och antikristiska världsväldet!*

Med denne ande blir de förskingrade ättlingarna i stånd att organisera sig efter det nya krigets behov. Kraftiga Smyrna- och Filadelfiaförsamlingar här och där i byssusdräkt och byssusvapen. De kommer att föra inte bara försvarskrig, utan även anfallskrig genom sjunderiks-missionen. Apostoliska kraftgärningar slår människorna med häpnad och försätter dem i vördnad. Men draken svarar med "stora tecken och under".

Under hela det 7:e världsriket är ättlingekvinnan fortfarande i öknen. Men nu är det en ny öken. Hon bor inte längre tillsammans med skökan, utan tillsammans med österns barbarer i människogestalt. Ja, tillsammans med "pilormen, gastar och spöken, hornugglor och korpar" i människogestalt. Det är demon-öknen där det gäller att bevara ättlingekännetecknet, som är att hålla Guds bud tidsenligt eller att frambära Jesu vittnesbörd i profetians byssusande. I denna öken blir "Smyrna- och Filadelfiaförsamlingarna" ofta sprängda och ättlingarna förödda och förströdda. Så får de känna att de fortfarande är övervunna av draken och står i säcken. Israel har ännu inte blivit deras moder. Folk-frälsningens tid är ännu inte inne.

Låt oss nu flytta fram till den evigt avgörande striden. Den stora demon- eller paddblåsningen är fulländad och världsomfattande. (Upp 16:13) Alla jordens besatta konungar och folk är församlade på Harmagedon. "Framåt!" ropar överdemonen vid Eufrat. Apollyon svänger förödelsens svärd. Härarna sätter sig i gång. Sions berg ska stormas. Det himmelska dotter-Jerusalem ska intas och förstöras. Tiden med nöd utan like är inne.

Nu prövas din vapenrustning, du dödsdömda skara! – O, vad ser vi! Se, berget strålar av hjältemän och hjältekvinnor i glänsande dräkter

och vapen! Inget tårat öga, ingen fruktan och bävan för de anryckande härarna. Osynlig, men dock synlig står den vite ryttaren i ättlingarnas mitt. Hans närhet känns så mäktig att allas anleten strålar av segerfröjd, *innan* striden har börjat. Och hela berget är fullsatt av vitt rytteri med höjda och flammande järnspiror.

"Svinga andens svärd, det blixtrande och skarpa", ropar Cyprianer, "låt huggen falla skoningslösa och tunga över en himmelsstormande värld!"

Berget strålar i rött. Det är de heligas blod. Ja, vad mer. Det är ju deras långfredag. Varje droppe av det högättade blodet vinner tusen fiender, som kastar vapen, byter dräkt och inträder i ättlingarnas led.

Fruktlöst är utrotningskriget, ointagligt är det himmelska Jerusalem. *Det* börjar fienden ana, men den stryker inte flagg, nedlägger inte sina vapen.

Nu är den tecknade förstlingsskaran fulltalig, och de slaktades antal är fullt (Upp 6:11). – Men vad är detta? Se, här stod ju nyss en, nu är han borta. Och där stod en, han är också borta. Och se nu är hela ättlingeskaran försvunnen från jorden! Upprycknigen, upprycknigen i rätt stund!

Men – O, fasa! Se, kolsvarta moln överallt vid horisonten! Det mörknar, blixtar flammar, åskorna mullrar, hela världen börjar darra, och fiendehären grips av hemska aningar.

Nu lössläpper de fyra änglarna jordens vindar. (Upp 7:1–3) Och en världsorkan utan like bryter ut. "Tiden av nöd utan like" är inne för jordens demoniska konungar och folk. Och likt överdådets Titanic i den fasansfulla natten, går hela den himmelsstormande världen i kvav för att aldrig mer stå upp.

Men liksom det vid Titanics undergång visade sig att många av de drunknandes skara var besådda av det 6:e världsrikets ättlingekvinna, så ska det också vid världs-Titanens undergång visa sig att *många, många,* blivit besådda av det 7:e världsrikets ättlingekvinna. Bland världsvrakets spillror ska ljuda ett mäktigt:

"Närmare, Gud, till dig, närmare dig! Slut mig till ditt bröst!"

Ty likasom i Titanics hemska dödsstund – då hon med all sin gudlösa kultur, sin hemska fåfänglighet och lyx stupade på huvudet ned i sin djupa grav – likasom en hjälteskara då trädde fram, grep instrumenten och spelade: *"Närmare, Gud, till dig!"* – så ska också, när den demoniska världs-Titanen stupar i sin grav, en hjälteskara träda fram och stämma upp ett hjärtegripande och världsgenomträngande: "Närmare, Gud, till dig!" *Den skaran är Israels hjältefolk, som då träder fram som folkens rot-, stam- och moderfolk.* – Nu är folkfrälsningens tid inne. Ty i den djupa graven på demonoceanens botten ligger den demoniska fördämningen mot floden från tronen krossad för alltid. Det mångtusenåriga hindret är borta. Israel frälses. Och dess frälsning är **”liv ifrån de döda”** för hela världen (Rom 11:15).

Det utvalda folkets pingstfödelse drar med sig alla folkens och hela skapelsens pingstfödelse. – Denna centrala pingstflod från centralfolket i centrallandet och i centralstaden strömmar in även i dödsrikets judaregioner till frälsning, först för rotfolket även där och sedan till frälsning för alla andra därvarande folk. *Ty utan Israel som rot och stam blir inget folk frälst, varken på jorden eller i "jordens hjärta*[*]*".*

Och så kommer i stort sett alla folk att lämna sina mångtusenåriga irrvägar i öknen, och vända sig till "folkens konung" och uppstämma världspingstens psalm, den härliga folksången som inleder tusenårsriket (Upp 15:3–4):

”Stora och underbara är dina gärningar,
Herre Gud Allsmäktig.
Rätta och sanna är dina vägar,
du folkens Kung.
Vem skulle inte vörda dig, Herre,
och prisa ditt namn?
Bara du är helig,
och alla folk ska komma och tillbe
inför dig,
för dina rättfärdiga domar har
uppenbarats.”

Andens Lag sid 1238–1244 (61–64 i pdf, kap.12)

[*] I Matt 12:40 grundtexten står bokstavligen: "i jordens hjärta".

Guds vredes skålar

Nu ett ord om skålarnas utgångspunkt. Att känna den är av största vikt. Ty i den ligger nyckeln till skålarna. Utan den är de olösliga gåtor. Men med den är de mycket lätta att förstå. Det får vi se vid förklaringen över dem.

Vad är då skålarnas utgångspunkt? Jo, den visades för Johannes i en särskild syn. Ty märk: Så snart den 7:e basunen ljudit och de 24 äldste i få ord sammanfattat dess innehåll, då får han se en högst märklig syn. Den beskriver han så: *Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel* (Upp 11:19).

Märk: Guds förbundsark blev synlig i hans tempel.

Vad ligger i förbundsarken? Jo, förbundets lag, Guds bud. Här har vi skålarnas utgångspunkt. Den är Guds lag.

Vredens skålar är lagens förbannelse. Den följer lagöverträdelsen trognare än skuggan sin kropp.

Men nu säger någon: ”Detta förstår jag inte. Ty visserligen öppnades templet och arken blev synlig, men det nämns ju inte ett enda ord om skålarna eller om deras samband med arken”. – Jo du, det är just vad som nämns och det i ett språk, som kommer hela jorden att darra. Ty ögonblickligen efter det att dörren öppnats och arken blivit synlig, fick Johannes se en ny syn. Och den var fruktansvärd. Han beskriver den så: *och det kom blixtar, dån, åska, jordbävning och stora hagel* (11:19).

Sålunda: I samma ögonblick som arken blev synlig, kom åskvädret och jordbävningen. *De sätts alltså i omedelbart samband med den synliga arken*.

Vad är då detta åskväder och denna jordbävning och dessa stora hagel? Jo, de är just en bild av lagens förbannelse eller av Guds splittrande, piskande, nedbrytande, undergrävande och ikullvräkande domar, som lägger de två världsrikena i ruiner därför, att de är byggda på – lagöverträdelsen.

Detta ser vi tydligt av vredens 7:e skål. Där uppnår åskvädret, jordbävningen och haglet en så förfärande styrka, att hela den lagöverträdande världen vräkes överända, så att ingen enda av dess härliga ”öar” och inget enda av dess fasta ”berg” finnas kvar (16:17–21).

Sålunda är ovädren och jordbävningen detsamma som vredens skålar, vilka alltså i Johannes andra syn (Upp 15:5–7) sätts i omedelbart samband med arken, som följaktligen är skålarnas utgångspunkt. ……

Sålunda har Gud på ett alldeles särskilt sätt gjort sin ark ”synlig” under den 7:e basunens tid, i vilken vi lever. Därmed har han på ett alldeles särskilt sätt riktat vår uppmärksamhet på förbundets lag, som är hans bud. Han har anordnat en högtidlig ”utställning”, ja, en världsutställning: han har utställt sina bud inför hela världen till att på ett särdeles noggrant sätt beskådas, behjärtas och efterlevas under den sista basunens tid.

Men varför utpekar Gud sin lag på detta särskilda sätt under den 7:e basunens tid?

Jo, därför att under den tiden skall, enligt ängelns kungörelse, *Guds frälsningsråd fullbordas ”så som han har förkunnat i det evangelium han gett sina tjänare profeterna”* (10:7).

Alltså har Gud förkunnat det nya förbundets evangelium för profeterna. Men varför pekar han då på arken under nya förbundets tid? Eller: vad har evangelium att göra med lagen i arken? Jo, du – denna lag och detta evangelium är samma sak!

Denna sanning inskärper profeterna med aldrig sviktande ihärdighet, samstämmighet och kraft. Och Hebreerbrevet sammanfattar deras lagevangelium i dessa ord:

Detta är det förbund som jag efter denna tid ska sluta med dem:

Jag ska lägga mina lagar i deras hjärtan och skriva dem i deras sinnen,

och

deras synder och överträdelser ska jag aldrig mer komma ihåg.

(Hebr 10:16–17; jfr Jer 31:33–34; Jes 2:2–3; Mik 4:1–2).

Detta är alltså det evangelium som Gud har förkunnat för profeterna och som de har förkunnat såsom det nya förbundets evangelium. Det består däri att arkens lagar läggs i hjärtat och skrivs i sinnena, varmed följer en så fullkomlig förlåtelse att Gud aldrig mer kommer ihåg synden. Denna lagläggning och lagskrivning och denna förlåtelse *är* det nya förbundet. Ja, så står där: ” Detta är det förbund som jag efter denna tid ska sluta med dem”. Hör

du, läs om de orden och läs så: Detta *är, är, är, är* det nya förbundet. Och var så innerligt snäll och låt det vara vad det är, nämligen arkens lagar lagda i ditt hjärta och skrivna i dina sinnen i förening med en fullkomlig förlåtelse. *Så* är du nytestamentligt frälst, nämligen frälst genom det lagevangelium som Gud förkunnat för profeterna. Ja, då är du en livs levande *ark.* I dig är den utställda arkens lagar nytestamentligt *arklagda* såsom livs levande hjärtelagar och sinneslagar.

Och det är just detta arkens lagevangelium, som under den 7:e basunen ska genomföras i hela världen ända intill nya himlar och en ny jord, där arkens rättfärdighet bor.

Därav kommer det sig att Guds förbundsark så högtidligt utställs till att *beskådas* och *behjärtas* under basunens tid, och det vid vite av ”blixtar, dån, åska, jordbävning och stora hagel”, eller vid vite av vredens skålar.

Den gammaltestamentliga förbundsarken stod i det allraheligaste i Jerusalems tempel. Och i den förvarades lagens tavlor (1 Kon 8:1–9). Men den ark, som Gud har utställt till beskådning under den 7:e basunens tid, är den *nytestamentliga* arken, i vilken profeternas lagevangelium ligger förvarat eller arklagt.

Vad är då den nytestamentliga arken? Naturligtvis Kristus, som genom sin lagfullbordan in i döden så arklagt alla Guds lagar i sig, att de blivit ande och liv – det är evangelium i honom – och så att han kan lägga dem såsom levande andelagar eller såsom **”Andens lag”** (Rom 8:2) i människornas hjärtan och skriva dem i deras sinnen †).

Den ark som Johannes såg i Guds tempel var bara en bild, liksom åskvädret och jordbävningen och nästan allt vad han såg och beskrev i Uppenbarelseboken var bara bilder. Även det tempel som han såg i himlen, och vars allraheligaste öppnades så att han kunde se arken i det, var bara en bild. Ty himlens allraheligaste i dess fulla verklighet kan ingen skåda utan att vara förvandlad till andelekamlig likhet med detsamma. – Om Uppenbarelsebokens syner gäller det, att Gud ”genom sin ängel tecknade dem för Johannes” (1:1). ‡)

Den utställda förbundsarken är alltså utgångspunkten inte bara för lagens förbannelse, som är vredens skålar, utan också för lagens välsignelse, som är profeternas lagevangelium. Guds bud är på nytestamentlig grund välsignelsens bud, ty de är välsignelsens ande och liv i den välsignade som är Kristus. Ur dessa evangeliebud framväller en flod av lagvälsignelse över den människa, som har dem arklagda i sitt hjärta, en flod av evigt liv i all hennes tid och i alla evigheter. Men utanför Guds bud framväller lagförbannelsens flod i tid och evighet. I Guds bud ligger Guds himmel – utanför Guds bud ligger helvetet.

Hela den 7:e basunen välver sig kring den utställda arken, som betyder Kristus. Alla, som inte ser och behjärtar den till frälsning genom Guds och profeternas lagevangelium, faller under skålarnas dom.

Människorna rasar med sina mångahanda utställningar och reser för att se dem. Men den stora världsutställningen i Guds tempel vill de inte se, och så grips de av skålarnas domar.

Allt väl på vår jord flyter ur hållna bud – allt ve på vår jord flyter ur brutna bud.

På Guds bud hänger det. Budhållning gör världen till Guds rike. Budsläppning gör världen till Satans rike, över vilket vredens blixtar flammar och vredens åskor ljungar och som läggs i spillror av vredens jordbävning.

Här prövas de heligas ståndaktighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus. (Upp 14:12)

Guds Vredes Skålar sid 9–14 (2–4 i pdf)

I

Förberedande syner

Och jag såg ett annat stort och förunderligt tecken i himlen: sju änglar med sju plågor, de sista, för med dem når Guds vrede sin fullbordan. (v.1)

Och jag såg liksom ett kristallhav blandat med eld, och på kristallhavet stod de som hade besegrat vilddjuret och dess bild och dess namns tal. De har Guds harpor i händerna (v.2)

†)Att arken i det himmelska templet är en bild av Kristus, som alltså är den nytestamentliga arken, det är en gammal lära. Se t.ex. ”Büchners Concordans” under ordet ark.

‡) I grundtexten står: ”esämanen” = tecknade, meddelade genom tecken- och bildspråk. Ängeln målar, visar himmelska tavlor, vad man kallat himmelska ”tableaux vivants”, ”levande tavlor”. Se Uppenbarelseboken av prof. Myrberg, sid 52.

och sjunger Guds tjänare Moses sång och Lammets sång:

"Stora och underbara är dina gärningar, Herre Gud Allsmäktig. Rätta och sanna är dina vägar, du folkens Kung.

Vem skulle inte vörda dig, Herre, och prisa ditt namn? Bara du är helig, och alla folk ska komma och tillbe inför dig, för dina rättfärdiga domar har uppenbarats." (v.3–4)

Därefter såg jag hur templet i himlen, vittnesbördets tabernakel, öppnades. (v.5)

Och de sju änglarna med de sju plågorna kom ut ur templet, klädda i skinande rent linne och med bälten av guld runt bröstet. (v.6)

Och en av de fyra varelserna gav de sju änglarna sju skålar av guld, fulla av vrede från Gud som lever i evigheters evighet. (v.7)

Och templet fylldes med rök från Guds härlighet och makt, och ingen kunde gå in i templet förrän de sju änglarnas sju plågor hade nått sitt slut. (v.8) (Upp 15)

1

Segervinnarna på kristallhavet

Nu säjs det om segervinnarna att de står på kristallhavet. Därmed är sagt att de har skapelsen *under* sig och inte *över* sig. De är det skapades herrar och inte dess slavar. Inget avguderi finns hos dem – det första budet i arken har lyft dem upp ur det (Matt 22:37–40). Och så gör det skapade sin rätta tjänst – det drar inte ner utan bär upp.

Segervinnarna har genom lagläggningen stigit uppöver tingens förgängliga väsen. De har stigit in i och upp på det skapades evighetsväsen, som är kristallväsendet. Så blir kristallhavet för dem detsamma som Sions berg. Ty i allt skapat står detta berg högt över alla jordens förgängliga höjder. …….

Elden i kristallhavet har segervinnarna kommit uppöver. Ty de har genom lagläggningen och lagskrivningen kommit uppöver de två vilddjuren och *”segrar”* över dem. Därmed står de över den eld som skapelsen tänder åt dessa djur.

Men därmed är inte sagt, att segervinnarna inte har någon känning av denna eld. Den tillfogar dem visserligen inte ett ”den heliga hämndens” lidande, men dock ett lidande. Ty denna eld är naturlagarnas förbannelse, som blivit ett allmänt världsöde, vilket ger sig till känna i otaliga o-ordningar i människovärlden och i naturen.

Segervinnarna ingår i hela skapelsens nöd såsom i sin egen. De känner lidande människor och lidande djurs och växters suckar och suckar med dem. De känner deras tårar och gråter med dem.

Och de ingår i skapelsens heliga hämnd-eld och tar hand om den och driver upp den till en världsbrand, som i skålarnas eld lägger hela den lagbrytande vilddjursvärlden i aska. ……

Segervinnarna på kristallhavet sjöng Moses och Lammets sång. Alltså har Moses och Lammet en gemensam sång. Vilken den är ser vi i vår text. Där står den och den är bara två verser: den 3:e och den 4:e. Men vilket djupgående och vittfamnande innehåll!

Om du vill ha någon överskrift över Moses och Lammets sång, så skriv dessa ord: **Folkfrälsningens sång.**

Ty just om folkfrälsningen handlar den. Det ser vi tydligt. Den utmynnar nämligen i dessa ord: ”**Alla folk ska komma och tillbe inför dig**.”

Men hur kan denna sång kallas Moses sång? Inte sjöng han den? Jo, det gjorde han visst och sant. Ja, han gjorde aldrig annat än sjöng den. Ty han sjöng den inte bara då, när han prisade Gud för sitt folks frälsning från egyptierna (2 Mos 15:1 f.), utan han sjöng och gnolade den sekundligen i hela sitt liv. Ty alla hans tankar, ord och verk gick ut på *folkfrälsning,* nämligen Israels frälsning från syndens Egypten. Och hans bönesång blir hörd. *”Hela Israel ska bli frälst”* (Rom 11:26). Och dess frälsning *”blir liv från de döda”* (Rom 11:15). Den blir alltså begynnelsen till en allmän folkfrälsning. Ja, just den som folkfrälsningens sång i vår text handlar om.

Men hur kan denna sång kallas Lammets sång? När sjöng han den? Jo, han sjöng den i varje sekund i hela sitt liv ända in i döden. Ty han var alla folks frälsare från syndens Egypten. Och i avskedets stund lade han folkfrälsningens stora sak på lärjungarnas hjärtan i dessa ord: ”*Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!”* (Matt 28:18–19)

Och Moses och Lammet sjunger sin sång än idag. De sjunger den tillsammans med segervinnarna på kristallhavet. Ty i

segervinnarnas mitt står alltid Lammet. *Se, jag är med er alla dagar till tidens slut.* (Matt 28:20). Och runt omkring segervinnarna står den ”stora skyn av vittnen” (Hebr 12:1), och bland dem står Moses (v.23–28).

Segervinnarna har redan under sitt jordeliv ”*kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, till änglar i mångtusental, till en festgemenskap och församling av förstfödda som har sina namn skrivna i himlen, ... och till andarna av rättfärdiga som nått fullkomningen.*” (Hebr 12:22–23) Alla dessa himmelens oräkneliga invånare står som en sky kring segervinnarna på kristallhavet och sjunger, tillsammans med Moses och Lammet, folkfrälsningens sång. ….

Segervinnarna sjunger folkfrälsningens sång. Och den famnar vitt, såsom vi sett, ty den famnar hela mänskligheten.

Brudtärnorna på kristallhavet slår sina armar kring alla folk, och de släpper dem inte ens då, när dessa folk i besatthetens yra sliter dem i stycken på Harmageddon.

Lär dig alltså, du brudtärneförsamling i vårt land, att inte se i vårt folk ett material till en evig helvetesbrasa, utan ett material till vår svenska folkbrud, som en gång ska ur skålarnas eld träda fram och böja knä inför folkens Kung.

Här har ni, svenska segervinnare, en oändligt viktig brudtärnetjänst mot vårt folk. Men den tjänsten kan ni inte utföra, med mindre ni står på det svenska kristallhavet högt över Sveriges stinkande folksump. Världen och tingen i världen *måste* ni stiga uppöver, så att folket känner den höga och heliga fläkten i alla era ord och verk, den himmelska tonen och rösten i allt ert göra och låta. Så sjungs sången. …..

Ty fastän Moses och Lammets sång handlar om folkens frälsning, så har den därmed inte sagt, att *alla* människor inom varje folk blir frälsta. Här blir manspillan inom alla folk. Och den vållas enligt skriften av skökan, som förvillar alla folk med sin trolldom, det är med sitt förstabudslösa sumpevangelium. Skökotärnorna lurar folken genom sin skenfrälsning, som de i stor iver prackar på dem. Men folken upptäcker bedrägeriet och blir till slut så rasande på kristendomen, att de tar sig för att utrota den från jorden. *Så* uppstår manspillan.

Där världsmänniskorna ”vädrar” äkta brudtärna – det är budtärna som har buden i hjärta och sinne – där väcks det medfödda brudbehovet, det är budbehovet i deras hjärtan. Men där de vädrar sumptärna, där förslöas deras brudbehov, och de sjunker allt djupare i sumpen, ja ända ned i ett sådant hat till kristendomen, som lätt slår över i synden mot den Helige Ande. Denna synd är den ohjälpliga manspillan. Det är de falska kristna, de budlösa ”Guds barn”, som förtrollar världen och befolkar helvetet.

Folkfrälsningens sång slutar med dessa ord: ”*ty dina rättfärdiga domar har uppenbarats*” eller, såsom det också översätts: ”ty det har blivit uppenbart hur du dömer.”

Där har vi alltså grunden till folkfrälsningen. Den ligger i den Allsmäktiges domar, som innerst är Guds kärleks domar.

Dessa domar är under tidernas lopp ofta höljda i dunkel. De tycks också ofta vara utan resultat, då hela världen alltjämt ”är fångad i den onde”. Men till sist kommer det i dagen ”hur Gud dömer”. Alla hans domar visar sig ha varit länkar i kärlekens kedja. Vredens skålar blir uppenbara såsom folkbrudens födslokval. Alla Guds domar får detta härliga slutresultat: *Alla folk ska komma och tillbe inför dig*. (15:4)

Och detta resultat är just vad vi *vill* och *måste* vänta av vår Gud. Ty om bara några tusen troende skulle bli frälsta, men tusentals miljoner andra människor bli en evig helvetesbrasa, då vore Guds skapelse ett bedrövligt fiasko – ja, ett så dumdristigt vågstycke, att vi måste avsky en sådan Gud.

Ja, en Gud, som ville sitta i himlen och må gott tillsammans med en liten klick ”läsare”, under det att miljarder människor plågades i evig eld – den Guden betackar vi oss för, och det så mycket mer som han alldeles inte finns till.

Guds Vredes Skålar sid 19–27 (7–11 i pdf)

2

Sju änglar med sju plågor

Därefter såg jag hur templet i himlen, vittnesbördets tabernakel, öppnades. Och de sju änglarna med de sju plågorna kom ut ur templet, klädda i skinande rent linne och med bälten av guld runt bröstet. Och en av de fyra varelserna gav de sju änglarna sju skålar av guld, fulla av vrede från Gud som lever i evigheters evighet (15:5–7)

Här har vi alltså den andra ”förberedande synen”.

Sedan Johannes sett de sjungande segervinnarna på kristallhavet, fick han återigen se de 7 plågoänglarna. Dem hade han sett förut och den synen beskriver han så: *Och jag såg ett annat stort och förunderligt tecken i himlen: sju änglar med sju plågor, de sista, för med dem når Guds vrede sin fullbordan.* (15:1)

Denna första syn är alltså inledningssynen till det hela, och den har, såsom vi sett, även den viktiga uppgiften att inrama segervinnarna såsom den ljusa centralpunkten på skålarnas mörka tavla. Därmed är sagt att segervinnarna är ”världens ljus” i plågornas hemska världsnatt, eller att de är ”staden på berget” i de två världsrikenas stormande och fräsande folkhav (Matt 5:14).

De 7 plågorna säjs vara de sista. Med dem avslutas alltså världens plågotid. De sträcker sig följaktligen ända intill tusenårsriket. Ty då kastas vilddjuret och den falske profeten i eldsjön (19:20), och Satan kastas i avgrunden (20:1–3). Därmed är det ondas världsvälde försvunnet, och den Smordes världsvälde har trätt i dess ställe. Därmed är också världens plågotid ändad. Ty visserligen är tusenårsriket inte syndfritt och alltså inte heller plågofritt, men synd och plåga är där kuvade makter och sätter inte huvudprägeln på världen såsom under föregående tider. Under dessa tider var hon ”fångad i den onde” – under tusenårsriket är hon fångad i den Gode.

De 7 plågorna är de sista, ty de störtar de två sista världsrikena. Men de är inte några *nya* plågor. De kommer visserligen att anta även nya och ej förr skådade gestalter, men till sitt grundväsen är de *samma* plågor, som gått över världen allt från begynnelsen. Ty de är lagens förbannelse eller Guds vrede, och det är till väsendet samma gudsvrede som störtar alla 7 världsrikena, därför att de vilar på lagöverträdelse. – Vad de 7 plågorna eller skålarna till sitt väsen är, det får varje Jesu lärjunge erfara i ”skräckveckan” (AL sid 460 f.). Där utgjuts alla 7 skålarna över honom i samma mån som han är vilddjuret, ty det är detta som skålarna ska krossa var det än finns.

Med de 7 plågorna är Guds vrede fullbordad. Alltså finns det en gudsvrede eller vredesdom, som måste fullbordas på den syndiga världen och på den enskilde syndaren. Det finns en straff-lidandeskalk som måste tömmas till botten, fastän Kristus tömt lidandeskalken för alla. Det finns en lagens förbannelse som tar ut sin plågosumma intill sista skärven, fastän ”*Kristus har friköpt oss från lagens förbannelse genom att bli en förbannelse i vårt ställe*”. (Gal 3:13)

Johannes såg, att vittnesbördets tabernakels tempel i himlen öppnades (15:5).

Detta är alltså *samma* tempel, som öppnades då den 7:e basunen hade ljudit, och i vilket arken blev synlig (11:19). Det kallas här för vittnesbördets tabernakels tempel. Och vittnesbördet är Guds lag eller lagens tavlor (2 Mos 25:16; 31:18). Så kallas lagen därför att den vittnar om Gud och hans vilja. Då det första budet blir förbundsmässigt lagt i hjärtat genom pingstfödelsen, då kan människan ”älska Gud av allt hjärta och av all själ och av all kraft och av allt förstånd”. Och då först vet hon i sanning både att det *finns* en personlig Gud, och *hurdan* han är, och *vad* han vill. Hon ser och hör, känner och smakar honom dagligen. Första budet är alltså själva grundvittnet om Gud. Utan detta bud i hjärtat vet ingen människa att det finns en Gud. Enda vägen till Gud går genom hans första bud. Tänk, om människorna hade besinnat detta. Då skulle här inte funnits en enda gudsförnekare på vår jord. Och just här har skökan spelat människorna ett förfärande spratt. Hon lägger den personliga frälsningen utanför Guds första bud, och på den vägen kommer de aldrig till Gud. Detta är just hennes trolldom, med vilken hon förvillar alla folk.

Men då människorna inte frivilligt tar emot arkens vittnesbörd om Gud, då blir de i sinom tid med våld tvingade därtill. Detta våld är vittnesbördets eller lagens förbannelse. Och det är just denna vittnesbördets förbannelse som de 7 änglarna har med sig som 7 plågor, då de kommer ut ur vittnesbördets tempel. Dessa plågor lägger till sist alla folk på knä inför folkens konung. Och där tar de frivilligt emot vittnesbördets lag i sina hjärtan. Men vad kostar det inte, innan de böjer knä! Får inte Guds bud vittna om Gud i godo, så vittnar de om honom med förfärande våld. Guds vredes skålar är lagens tvångsvittnesbörd om en personlig Gud. Genom dem tvingar han sig på folken, så att de får se att han finns, och så att de blir glada och tacksamma att få krypa ned på knä inför honom.

Denna förfärande gudsövergivenhet är det enda medlet till världens räddning, då alla andra medel visat sig fruktlösa. Ty hela världen är och blir alltmer yrgalen och blind. Att få henne att se den utställda arken är omöjligt, ty ”hela jorden förundrade sig över vilddjuret och tillber det”. Människorna tjusas av djurets väldiga härlighet och makt och frågar i trots: ”*Vem är som vilddjuret, och vem kan strida mot det?*” (13:3–4). Och så måste då världen få löpa djurbanan ut, så att hon får nog av det kära djuret. Och så kommer det en tid då hon tydligt ser, att djurvetenskap, djurbildning, djurkonst, allehanda djurkultur, ja, att hela detta förstabudslösa världsväsen inte är någon bot mot världssjukan, som är synden – utan att enda boten ligger i arken.

Denna gudsövergivenhet är nödvändig även från en annan synpunkt. Ty liksom Gud måste överge världen, för att synden ska nå sin höjd – så måste han också överge henne, för att plågorna ska nå sin höjd. Han vänder sig ifrån världen, så att både synd och straff, inom vissa fastställda gränser, ska *få rasa så* hejdlöst – som om det inte fanns någon Gud.

Guds Vredes Skålar sid 42–43 (19 i pdf)

Gud överger världen under skålarnas tid. Detta övergivande drabbar i viss mån även segervinnarna.

Saken har nämligen sin motsvarighet på Kristi tid.

Då övergav Gud judafolket, så att dess synd skulle stiga till sin höjd, då det inte mottog honom. Gud svepte kring detta folk sin övergivar-ande. Och den omsatte de i sig till en straff-ande, i kraft av vilken de förde Kristus på korset. Så steg deras synd till sin höjd.

Denna övergivenhet sträckte sig även till Kristus. Han försattes i sådan svaghet, att han förmådde ingenting mot sin tids vilddjur och sköka. De judiska skökoprästerna ryckte hela folket med sig, och han stod maktlös och kunde inte förhindra det. ……

I alla dessa kyrkor står segervinnarna. De står där såsom ”de kvarblivna ättlingarna” eller ”den heliga kvarlevan”. Och de är övervunna av vilddjuret och skökan, liksom Kristus var övervunnen av dem. ”Detta är er stund, nu råder mörkrets makt”, sa han till judarna. (Luk 22:53) Och just en sådan segermakt har mörkret under skålarnas tid. *Övervinnarna är övervunna av vilddjuret och skökan* (13:7). Och de kan alltså inte förhindra deras folkfördärvande framfart – mörkret har makten.

Så drabbar gudsövergivenheten även segervinnarna under skålarnas tid. De är ställda i skymundan liksom Kristus och får bara stå och se på, hur skökan förtrollar och fördärvar alla folk, utan att de kan hindra hennes gräsliga själamord. Allt vad de kan, det är att såsom Kristus gråta över det.

De är ”klädda i säckar”, vilka bland annat är sorgedräkten över skökans världssynd, som är den ödesdigra fördämningen mot andeutgjutelsen ”över allt kött” eller över alla folk. Hade denna andeflod fått ohämmad utgjuta sig, såsom den började på pingstdagen, då hade folktemplet för längesedan varit öppnat, och i stället för vilddjurets världsrike hade vi haft Lammets världsrike som är tusenårsriket.

……

Märk alltså, ni segervinnare, er verkliga belägenhet under skålarnas tid. Även ni är övergivna av Gud, d.v.s. ni får ingen makt av Gud till folkfrälsning under den tiden. I den saken är han obeveklig för alla era böner. Han döljer sig för er i templet. Men efter den tiden får ni makten till folkfrälsning. Dörren springer upp. Och ni får såsom domare och konungar tåga i spetsen för era kära folk in i templet och döma och regera dem med den eviga kärlekens makt i tusen år (20:4–6).

Men innan dess får ni utstå mycket. Skålarnas tid är er Golgata-tid. Ni är korsfästa med Kristus. Era händer och fötter är genomborrade och fängslade av vilddjurets och skökans spikar. Ni kan inte göra en enda gärning eller ta ett enda steg till förhindrande av deras gräsliga folk- och världsfördärv. Ni måste hänga där på korset såsom fängslade och blödande åskådare. De har makten, ni är maktlösa.

Här prövas de heligas ståndaktighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus. (14:12)

Guds Vredes Skålar sid 45–48 (21–22 i pdf)

II

Skålarna

Vredens första skål.

Och den förste gick bort och tömde sin skål över jorden, och onda och svåra bölder slog upp på de människor som hade vilddjurets märke och som tillbad dess bild. (16:2)

Den första skålen utgjuts på jorden, och den andra utgjuts i havet. Här har vi alltså både ”jorden och havet”, mellan vilka draken ställde sig vid början av det 6:e världsriket. Just denna jord och detta hav, ur vilka drakens två vilddjur stiger upp, drabbas av de två första skålarnas domar. Så fast och fint är profetians saksammanhang.

Den första skålen utgjuts på jorden. Och hon är i synen vår lekamliga jord. Men hon tjänar här bara som en bild, nämligen en bild av den andliga jord, ur vilken det 2:a vilddjuret stiger upp. Och den jorden är folkjorden eller jordfolket.

Ty liksom det finns människor vilka skriften kallar ”världen”, men som inte är världen i lekamlig mening utan *världsligt sinnade,* så finns det också människor som skriften kallar ”jorden”, men som ju inte är jorden i lekamlig mening utan *jordiskt sinnade.* Världsmänniskor och jordmänniskor är samma människor. …..

På jordmänniskorna eller på djurtillbedjarna slog onda och svåra bölder upp. Vad är det för slags sår? Akta oss nu för att gissa och fantisera, utan håll oss till den så ofta i profetian påvisade ”utgångspunkten”, som är arken. Där har vi den enkla och naturliga förklaringen över såret. Ty i arken ligger lagen, och dess första bud är grundbudet för alla bud. Synden mot detsamma är grundsynden till all synd. Just här ingriper den första skålen, som är alla skålarnas grundskål. Vad är då såret? Naturligtvis **förstabudssåret,** som uppkommer genom förstabudssynden, som är själva grundsåret till människornas alla otaliga sår.

Om människorna såg och behjärtade den utställda arken och mottog det första budet såsom ”ett evigt evangelium”, då kunde de älska och tillbe Gud av allt hjärta, av all själ, av all kraft och av allt förstånd. Och då vore deras andar helt och innerligt förenade med ”andarnas Fader”, och därmed vore de – **sårfria.**

Men när de tillber vilddjuret, som är världsanden eller jord-anden, och alltså älskar det skapade i stället för Skaparen, då begår de ”förstabudssynden”, och därmed lösrycks de från Gud. Och denna lösslitning från ”andarnas Fader” tillfogar deras andar ett djupt sår. Det är förstabudssåret, själva sårmodern till alla sår på vår jord. ……

Detta är förstabudssyndens förbannelse. Den är vredens första skål, den heliga hämnden över en förstabudsföraktande värld.

Men nu har äntligen denna arma värld fått nog av det kära såret. Nu är såret olidligt. Det var dit hon måste komma innan hon släpper det.

Och nu tar denna gränslöst olyckliga värld sin tillflykt till arken med det eviga förstabudsevangeliet, som hon hånat, begabbat och bortstött otaliga gånger. Och nu öppnas dörren till folktemplet. Världsfrälsningens tid har kommit. Folken strömmar in. Och i brinnande böner och tårar böjer de sina darrande knän inför folkens konung.

Så verkar vredens första plåga. Bitter är den gyllene skålen, som skoningslöst tar ut den heliga hämnden. Men skålen förvandlas till sist i en gyllene kalk, som är full av det eviga evangeliets vin, och som Gud **Kärlek** sätter till folkens läppar, och som alla jordens folk tar emot med outsägligt tack och lov.

Brudtärnorna.

Under skålens tid står segervinnarna på kristallhavet. De är brudtärnorna. Och deras uppgift är att sjunga Moses och Lammets sång. Den innehåller bland annat 4 saker, nämligen: den Allsmäktiges verk, vägar, fruktan och bud.

Den Allsmäktiges verk.

Dessa verk är *”stora och underbara”.* Ty de är ingenting mindre än folkens frälsning. Det ska brudtärnorna sjunga och sjunga ut, så att det hörs bland alla folk och väcker brudlängtan i deras hjärtan. Alltså: upp med armarna och famna lika vitt som den Allsmäktige: famna hela världen och alla dess folk, och det även när de frossar i ert blod. Till en sådan folkkärlek är ni utrustade. Ty det eviga evangeliets bud är lagt i ert bröst. Därmed är den Allsmäktiges kärlek utgjuten i era hjärtan. Den bryter alla hinder och skrankor och nöjer sig aldrig med

mindre än att få tåga in i templet i spetsen för sitt folk och lägga det i brudgummens famn.

Ack, denna över jord och värld upphöjda brudtärnekärlek skulle vårt folk ha känt! Det skulle ha känt den in i sina olyckliga hjärtans djup såsom en mild hälsning från och mäktig dragning till det eviga folkhemmet, där folken en gång ”ska vandra”. Men nu har det mest fått känna ett andligt småsinne, som inte tycks få någon ro om inte folket blir kastat i helvetet. – Nej, ”*Stora och underbara är dina gärningar, Herre Gud Allsmäktig. ... alla folk ska komma och tillbe inför dig.”* (15:3–4)

Den Allsmäktiges vägar.

De är *”rättfärdiga och rätta”.* Ja, skålarnas förfärande domsvägar genom årtusenden är den omutliga rättfärdighetens vägar. *”Gud lurar man inte: det människan sår ska hon också skörda”* (Gal 6:7). Skapelsens gyllene skålar kräver den heliga hämnden för alla brott mot lagen i arken. Och den brinnande Guden i templet tar ut denna hämnd intill sista skärven. Ja, han brinner i helig sorg och i helig vrede, ända till skålarnas sista droppe fullbordat sin plåga på varje folk och på varje lagöverträdare inom detsamma.

Och just denna lära om de gyllene skålarnas omutliga hämnd ska ni brudtärnor sjunga ut, så att det hörs i land och riken. Ty i annat fall tar människorna en falsk tröst av folkfrälsningen, troende att det väl inte är så farligt med syndavägarna, då de ju ändå till sist löper ut i folkfrälsningsvägen.

Sätt därför alltid vid sidan av folkfrälsningen också skålarnas fasansfulla hämnd, alldeles såsom skriften gör. Om då någon vill lösrycka folkfrälsningen från de 7 plågornas rättfärdiga domar och ta en falsk tröst av den, då svarar skriften för det.

Och den Allsmäktiges vägar är *”rätta”.* Ty människorna vill ju inte använda budevangeliets läkedom för sina förstabudssår. Och då är det den enda rätta vägen att överlämna dem åt sina sår och åt det budlösa evangeliets och den budlösa vetenskapens kvacksalveri. Då blir såret så ont och svårt, att det blir olidligt. Först då vänder de sig till läkemedlet i arken.

Denna fasansfulla plågo-, straff- och hämndeväg är ett födslokval, i vilket människan *måste* låta föda sig till evigt liv eller till evig död. Och här blir säkerligen stor manspillan inom varje folk. Så fruktansvärt allvarlig är skålarnas domsväg. Här finns ingen anledning till falsk tröst, utan tvärtom en skakande och hårresande anledning till väckelse och besinning i tid.

Den Allsmäktiges fruktan.

”Vem skulle inte frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Ty endast du är helig.” (15:4)

Denna fruktan för Gud är totalt förfuskad genom en falsk lära om Guds nåd och om hans vrede. Man har gjort sig en budlös nåd, som för vid sidan av budevangeliet i arken. Den nåden har gjort människorna okynniga. Deras Gud ska vara en fader, som blundar för deras slarvliv och som dagligen står på tå och passar upp på dem. ……

Ja, här har ni, segervinnare på det svenska kristallhavet, en viktig brudtärnetjänst att bevisa vårt folk. Ni måste sjunga och sjunga ut den Allsmäktiges fruktan – skoningslöst och utan anseende till person avslöja eländet och lägga dess rötter i dagen. Och utså budevangeliets säd, som ligger i arken, och ur vilken säd en ny växt med en ny frukt träder fram. Den frukten blir till sist folkskörden på folkfrälsningens stora dag.

Den Allsmäktiges bud.

Allt gott på vår jord flyter ur hållna bud – allt ont på vår jord flyter ur brutna bud. Skålarnas hela förbannelseflod kommer ur lagöverträdelsen.

Därför sjunger brudtärnorna Moses och Lammets sång, som är budsången. De sjunger endast detta: Guds bud.

Alltså, ni tärnor, ni får inte ”tala”, viska eller mumla Guds bud, än mindre surmumla dem. Nej, de ska sjungas – därpå hänger det.

Ty här är Moses bud *Lammets bud,* som är ”ande och liv”. De buden gör tärnornas liv till en sång.

Se på en äkta brudtärna på kristallhavet. Hon står inne i det eviga förstabudsevangeliets görkraft, lyftkraft, bärkraft och sångkraft. Hon sjunger Guds bud i allt vad hon gör eller låter. Ja, hon sjunger dem även då hon gråter. Varje tärnekänsla, tärnetanke och tärnegärning är en *”budton”.* Se på henne och lyssna i din ande. Vad hör du? En djup och stilla fridston och glädjeton, ett mäktigt grundackord från en

högre värld, ett kraftigt tonsvall från kristallens klara rymder. Allt sjunger, och i allt står buden. Budliv är sångliv. Brudtärna är budtärna.

Guds Vredes Skålar sid 49–62 (23–29 i pdf)

Vredens sjunde skål.

Den sjunde tömde sin skål över luften. Och en stark röst gick ut från tronen i templet: "Det har skett." Och det kom blixtar och dån och åska och en så stor jordbävning att något liknande aldrig har hänt så länge människan har funnits på jorden, så stor och väldig var jordbävningen. Den stora staden rämnade i tre delar, och folkens städer störtade samman. Gud kom ihåg det stora Babylon och räckte det bägaren med sin stränga vredes vin. Alla öar flydde, och bergen fanns inte mer. Stora hagel, tunga som talenter, föll från himlen över människorna, och de hädade Gud för hagelplågan eftersom den var mycket svår. (16:17–21)

Här står vi för sista gången i skriften inför de väldiga bilderna: blixtar, röster, dån och åska, jordbävning och hagel. Att de betecknar Guds domar, har vi sett i det föregående. Låt oss nu närmare betrakta dem.

Redan i det Gamla testamentet framställs Guds domar under bilden av förfärande oväder. Det forna Assur föll för ett sådant. Det säger oss dessa ord: ”*Och Herren ska låta höra sin majestätiska röst och visa hur hans arm drabbar med vrede och harm, med förtärande eldslåga, storm och störtregn och hagelstenar.*” (Jes 30:30; jfr 32:18–19). (Att detta oväder är bara en bild, ser vi tydligt. Ty Assur föll inte för en hagelstorm i lekamlig mening.)

Och i Uppenbarelseboken förekommer detta bildspråk upprepade gånger. Där sätts det i samband med de heligas böner. Detta ska noga beaktas. Låt oss se.

I det 8:e kapitlet framträder 7 änglar med 7 basuner (8:2). Därpå kommer en annan ängel med ett gyllene rökelsekar och lägger ”mycket rökelse tillsammans med alla de heligas böner på guldaltaret framför tronen” (8:3). Märk, att dessa böner kommer från *”alla* de heliga”, alltså från de heliga både i himlen och på jorden. Det är en samfälld bön av hela skaran på Sions berg eller på kristallhavet, både den synliga och den osynliga. – Och alla dessa böner samlar ängeln i sin hand. Och ur denna hand uppstiger de inför Gud (8:4).

Detta är alltså ett väldigt ”bönemöte”. Och vad ber man om? Jo, om eld. Och svaret kommer strax. Ängeln fyller rökelsekaret med eld från altaret och ”kastar på jorden” och nu ”kom åska, dån och blixtar och jorden skakade”. Och omedelbart därpå ”gjorde sig de sju änglarna redo att blåsa i basunerna” (8:5–6).

Vilken väldig bönhörelse! Eld från himlen kastas på jorden, och denna eld tar sig gestalt i åska, dån och blixtar och jordbävning. Och dessa förfärande ting tar sig gestalt i de 7 änglarnas basuner, och för dem faller det nya testamentets Assur, vilket uppträder såsom det 5:e, 6:e och 7:e världsriket (17:7–18). Alltså faller dessa riken såsom svar på de heligas böner. Så mycket betyder de.

Vad är då böneämnet på det stora bönemötet? Ingenting mindre än hela världens frälsning från det världsfördärvande vilddjuret. Och därför beds det i första hand om domarnas eld, som förtär detta djur. Ja, just om den ”förtärande eldslåga”, som enligt det anförda stället hos Jesaja förtärde det gamla Assur.

Vi går nu till det 11:e kapitlet, som vi delvis redan känner till. Den 7:e ängeln blåser i sin basun. Strax ljuder i himlen starka röster, som säger: ”Väldet över världen tillhör nu vår Herre och hans Smorde” (11:15). Alltså återigen världsfrälsningen, och om den är man så viss som om den redan skett. – Och nu faller de 24 äldste ned inför Gud och säger: ”Vi tackar dig, Herre Gud Allsmäktig, du som är och som var, för att du har tagit makten, din stora makt, och nu är kung”. Alltså återigen världsfrälsningen och vissheten om den.

Sålunda har vi även här en samfälld bön och tacksägelse av alla heliga däruppe och härnere. Och böneämnet är världsfrälsningen. Och strax kommer svaret. Dörren till templet öppnas och arken blir synlig, och nu ”kom blixtar, dån, åska, jordbävning och stora hagel”. Och vad det är, som drabbas av dessa domar, vet vi. Det är den 7:e basunens tvenne världsriken, det 6:e och 7:e. Deras fall inbegrips visserligen i den nyssnämnda bönhörelsen i det 8:e kapitlet. Men här sätts det i samband med ett nytt ”bönemöte” för att bland annat starkt betona de heligas kärlek till hela världen och den betydelse, som deras böner har i Guds världsstyrelse.

Sålunda kommer den 7:e basunen som svar på de heligas böner. Alla vredens skålar har de

bett fram, men på ett sådant sätt att de slutar med världsfrälsning. Gud styr världen efter de heligas böner.

Nu går vi till vår text. Den 7:e skålen utgöts i luften. Då utgick en stark röst ifrån tronen i templet och sade: ”Det har skett”.

Vad är det då, som är gjort? Naturligtvis skålarnas genomförande till folkfrälsning, varom det oavlåtligen beds av skaran på kristallhavet, både den synliga och den osynliga. Den starka rösten från tronen säger till alla heliga att de nu är bönhörda. – Det har skett, säger han. Därom är han så viss, som om det redan skett. – Men det är ännu inte gjort, ty omedelbart efter denna röst kommer blixtar och dån och åska och en stor jordbävning, vars like ingen människa förr skådat, och en hagelstorm med telentertunga hagel. Och dessa förfärande domar och den övermåttan härliga folkfrälsningen som följer på dem – allt detta har segervinnarna bett fram och sjungit fram och fött fram med outsägliga kval.

Vad lär vi nu av allt detta? Jo, att de troendes största böneämne ska vara folk- och världsfrälsningen.

Här brister det fruktansvärt hos dem. Det hålls årligen i vårt land tusentals bönemöten med snart sagt otaliga böneämnen. Men var är bönemötet på kristallhavet, var är böneämnet: folkets och hela världens frälsning?

Man har organiserat sig i mångkyrkogrupper av troende. Och varje sådan grupp tror sig vara självskriven till himlen, men folket därutanför, som inte vill gå in i denna grupp, förskrivs till helvetet.

Vadan denna kortsynta blick och detta trånga hjärta, som aldrig når utanför den lilla klicken? Jo, de har sin grund i brist på arkens eviga förstabudsevangelium. Man känner inte den överjordiska och övervärldsliga förstabudskärleken, som aldrig nöjer sig med mindre i sin famn än hela folket, hela världen. Detta är kristallkärleken på kristallhavet. För den ligger folket frälst och kristallklart många tusen år innan det blir frälst.

Och folket känner mycket väl att det i dessa småaktiga troende inte har några konungar och präster, som kan föra deras talan inför Gud och framlägga den skriande nöd och den brinnande längtan efter ett bättre liv, som rör sig på bottnen av folkhjärtat mitt under syndens förfärande raseri och domselände.

Nej, nej, ni troende! Ut ur det vidriga och möglade mångkyrkoväsendet! Upp över alla partiskrankor, både statskyrkliga och småkyrkliga! Upp på Sions berg och in i bergskyrkan, den enda som *kan* och ska frälsa folken! Upp ur träsket och ur lamm-padderiet, och ända upp på kristallhavet inför det gyllene altaret! Där har ni ”kyrkan”, som består av alla heliga i himmel och på jord. Där har ni det stora bönemötet dagligen och sekundligen och det stora böneämnet: hela världens frälsning. Till detta möte lyssnar den Allsmäktige, och efter dess böner styr han världen. ……

Luften på kristallhavet bildas ur Guds bud såsom lagda i hjärtat och skrivna i sinnena.

Och alla Guds bud, inte bara de 10 utan alla hans otaliga bud i tid och evighet, har Kristus sammanfattat i två bud, som han kallar det första och det andra. De är dessa: ”*Du ska älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd. Det är det största och första budet. Sedan kommer ett som liknar det: Du ska älska din nästa som dig själv. På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna.*” (Matt 22:37–40; jfr Luk 10:27–28).

Hos segervinnarna på kristallhavet är dessa ”tu bud” förbundsmässigt lagda i hjärtat och skrivna i sinnena. Därmed äger de den eviga tubudskärleken, som är den fyrsidiga all-kärleken till Gud och den tusenfaldiga **hel--**kärleken till nästan. Denna höga och mäktiga kärlek utandas de i alla sina ord. Ja, de ”utdunstar” den i hela sitt liv med alla dess förhållanden. Därmed bildar de den eviga tubudsluften, kristall-luften. Den står omkring dem som en ren, klar och ljuvlig himlarymd. I den inträder himlens änglar och mångtusen heliga. I den hålls ”alla de heligas bönemöte” om folk- och världsfrälsningen. Denna himlarymd är brudtärnornas atmosfär. …..

Guds Vredes Skålar sid 104–110 (52–55 i pdf)

Skålarnas slutakt

Och jag såg himlen öppen, och se: en vit häst, och han som satt på den heter Trofast och Sann, och han dömer och strider i rättfärdighet. Hans ögon var som eldslågor, och på sitt huvud bar han många kronor. Han hade ett namn skrivet som ingen känner utom han själv, och han var klädd i en mantel som var doppad i blod, och hans namn är Guds Ord. De himmelska härarna följde honom på vita hästar, och de var klädda i vitt rent linne – byssustyg. Ur hans mun kom ett skarpt svärd som han ska slå folken med, och han ska styra dem med järnspira, och han trampar Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress. Och på sin mantel och på sin höft har han ett namn skrivet: "Kungarnas Kung och herrarnas Herre." Och jag såg en ängel som stod i solen och ropade med stark röst till alla fåglar som flög uppe på himlen: "Kom och samlas till Guds stora måltid, så ska ni få äta kött av kungar och befälhavare och mäktiga män, kött av hästar och deras ryttare och kött av alla människor, fria och slavar, små och stora." Och jag såg vilddjuret och jordens kungar och deras härar samlade till strid mot ryttaren på hästen och mot hans här. Och vilddjuret greps tillsammans med den falske profeten, som hade gjort tecken inför vilddjuret och därigenom förlett dem som tagit emot vilddjurets märke och tillbett dess bild. Båda kastades levande i eldsjön som brinner av svavel. De andra dödades med svärdet som gick ut ur ryttarens mun, och alla fåglarna åt sig mätta av deras kött. (19:11–21)

Och jag såg en ängel komma ner från himlen med nyckeln till avgrunden och en stor kedja i handen. Och han grep draken, den gamle ormen som är Djävulen och Satan, och band honom för tusen år. Sedan kastade ängeln honom i avgrunden och stängde och förseglade den över honom, för att han inte mer skulle förleda folken förrän de tusen åren nått sitt slut. Därefter ska han släppas lös för en kort tid. (20:1–3)

Här har vi skålarnas slutakt. Ty med dem skulle ju Guds vrede bli fullbordad. Och här ser vi den fullbordad över alla onda makter, både de djuriska konungarna och folken samt vilddjuret och den falske profeten och till sist över själve draken. – Därpå såg Johannes troner, och de, som satte sig på dem, skulle döma och regera med Kristus i tusen år (20:4). Detta är den Smordes välde över alla folk, som i skålarnas slutakt blivit lagda på knä inför folkens konung.

Slutakten av Guds vrede är fasansfull. I grundtexten står ett starkt uttryck för den. Och somliga översätter så: ”Guds, den Allsmäktiges, grymma vredes vinpress”. Och denna översättning bibehåller vi. – Inte så som om Gud vore grym, utan det ordet är ett mänskligt talesätt för att beteckna övermåttan svåra domslidanden.

Denna vrede framställes under bilden av en vinpress, som trampas av ”Konungarnas konung”. I denna press når alla Guds domar sin högsta höjd. Här samlar sig alla vredens skålar till en gemensam slutdom, som ohjälpligt krossar hela vår värld, så långt som hon vilar på lagöverträdelse. Här ligger mänskligheten genomfrätt av förstabuds-såret, som slagit ut i otaliga sår och etterbölder. Här är hon blodhavet, där allt levande har dött. Och alla hennes källor och strömmar är dödsblod, som nu hotar att ge den eviga dödens dryck. Här välver domssolen sin förfärande middagsbrand över jorden – och folken ser vart budlöshetens vägar fört dem. Här uppnår laglöshetens mörker i vilddjurets rike sin midnattsstund – dess tron och dess välde störtar i evig ruin. Nu grips österns konungar och härar av en dödlig fasa – ty Konungen på den vita hästen i spetsen för det vita rytteriet rycker dem in på livet med det skarpa svärdet. Nu flammar vredens blixtar för sista gången: åskslagen blir grymma; hagelstenarna grymma; jordbävningen blir grym; och grymt ljuder arkens tvångsröster. De kräver hela vår värld på knä inför världarnas Konung och Herre. Detta är ”Lammets vrede”. Här dryper hans mantel av blod. – Grym har mänskligheten varit på otaliga sätt – här möts hon av den heliga hämndens grymhet. Och allt detta fasansfulla elände, hela detta gräsliga världsöde flyter ur brutna bud, ur osedd ark. Skålarnas slutakt är lagförbannelsens slutakt.

Samma sak eller Guds vredes grymma slutakt framställs också under bilden av ”Guds stora måltid”, en av de förskräckligaste bilderna i skriften. Gud slaktar hela mänskligheten, både konungar, krigsöverstar, hjältar, ryttare, ”ja, alla, både fria och trälar, både små och stora”. Se, där ligger hela mänskligheten i en

förfärande köttmassa, som en måltid för alla himlens fåglar (19:17–21).

Detta gränslöst råa och anstötliga bildspråk vill med oerhörd kraft framställa den sanningen, att här gör Gud ett evigt och ohjälpligt slut på *hela* mänskligheten såsom *djurisk*, vilken spelat herre på hans jord och trotsat hans vilja och bud, tillbett vilddjuret, följt den falske profeten och gått drakens ärenden.

Hela mänskligheten, i stort sett, har under sin mångtusenåriga tillvaro inte varit något annat än boskap – nötboskap, som inte velat akta på Guds medfödda bud eller se upp på hans ark, utan bara sett på jorden som sitt allt. Alla hennes kyrkor och kyrkosamfund och alla hennes härliga kultursamhällen har i stort sett inte varit något annat än stallar och hagar för oxar och kor. ……..

Det är det mångtusenåriga hånet och gycklet med Gud och hans bud, som här möts med det heliga hånet av solens ängel, då han inbjuder alla fåglar till Guds gästabud för att äta allas kött.

I den 3:e bilden sträcker sig Guds vredes slutakt in i andevärlden. Vilddjuret och den falske profeten grips och kastas levande i eldsjön. De ditkastas ”levande”. Dessa andemakter grips alltså mitt i sin hemska verksamhet. Den avklipps i rätt stund genom gudomligt maktingripande för att inte fortsättas intill mänskligheten ohjälpliga undergång.

I den sista bilden sträcker sig vredens slutakt ända ned till det ondas avgrundscentrum. Draken, som stått mellan havet och jorden, grips, binds och inlåses i avgrunden för tusen år. Därmed är Guds vrede fullbordad.

———

Skålarnas slutakt ligger i en för oss okänd framtid. Vi kan därför inte närmare ge oss in på den. Vi vet bara att alla Guds domar, sådana de i sina väsentliga grunddrag beskrivs i de 7 skålarna, kommer att här nå sin högsta utveckling. Men de kommer säkerligen att anta gestalter, som vi nu inte ens kan ana. Hur pressen, gästabudet och andemakternas gripande kommer att te sig i verkligheten, det får bara den tidens människor skåda och veta.

Under skålarnas slutakt finns inte segervinnarna på jorden i synlig gestalt. De har ”dött” genom förvandling och blivit bortryckta på skyar (1 Kor 15:51–52; 1 Tess 4:15–17). De har intill blods kämpat kampen på Harmageddon mot alla världens besatta konungar och folk – och vunnit seger. Och de har in i namnlösa plågor och kval lagt alla sina folk på den allsmäktige och barmhärtige Gudens hjärta och sjungit folkfrälsningens sång på kristallhavet intill den stund, då änglarna löser jordens vindar, som också är en bild av skålarnas slutakt (7:1–3). Innan denna världsorkan bryter ut, har de såsom Henok tagits bort av Gud. På dem har nu dessa ord av profeten sin högsta tillämpning: *Mitt folk ska bo i fridfulla hem, i trygga boningar och på säkra viloplatser. Men hagel ska falla när skogen fälls, och staden ska bli djupt ödmjukad.* (Jes 32:18–19).

Men i slutet av skålarnas slutakt bestigs kristallhavet av Israels folk, som blir det första av jordens folk vilket omvänder sig till Gud. Därmed öppnas folkfrälsningens flod från Guds och Lammets tron. Väldiga andekrafter från höjden bryter in bland alla folk. Israel blir folkfrälsningsmissionären, och de i pressen krossade och till gästabudet slaktade folken träder fram med sina osynliga brudtärnor i spetsen och böjer knä för folkens konung.

Israel har löfte om ”trolovning med Gud för evig tid”. Ty så säger Herren: *Jag ska trolova dig med mig för evigt, jag ska trolova dig med mig i rätt och rättfärdighet, i kärlek och barmhärtighet. Jag ska trolova dig med mig i trohet, och du ska känna Herren.* (Hos 2:19–20).

I slutet av skålarnas slutakt kommer denna trolovning till stånd. Israel blir ett brudfolk. Men nu är i folkutkorelsen Israel roten och stammen till alla jordens folk (Rom 11:13–24). Och då stamfolket blir bruden, då blir också grenfolken bruden.

Och så kommer även vårt folk att – sedan det trampats i den grymma vredens vinpress och slaktats som det svenska nötboskapet till ett mål åt alla fåglar – tillika med alla svenska brudtärnor träda fram inför folkens konung och slutas som brud i hans famn för tusen år och för alla eviheter. **Halleluja! Amen.**

Frågor för samtal om temat ”Israels framtid och folkens frälsning”

		sid
1.	"Byssus", vitt och rent linnetyg, är en klädnad som W lägger enorm vikt vid. Förstår vi vad han menar? Håller vi med? Längtar vi?	1–2
2.	Vad menar W med "den lutherska parasolldamen"? Har vi någon gång mött henne?	2
3.	Vad är de ”kvarblivna ättlingarnas” kännetecken?	2–3
4.	W säger på sid 2 att vi nu bara har ”svaghetsfloden” till frälsning. Vad måste hända för att ”den stora kraften” ska ges?	3, 17
5.	"Jesu vittnesbörd är profetians ande". (Upp 19:10) Vilken betydelse lägger W i det bibelordet?	3, 4
6.	Vad är skillnaden mellan Tusenårsriket och den eviga härligheten?	5, 10, 11, 17
7.	Vad är W:s enkla sammanfattning av evangelium, "det nya förbundet"?	6–7
8.	Vad är enligt W Nya Testamentets förbundsark?	7
9.	I "folkfrälsningens sång" (Upp 15:3–4) får vi nyckeln till folkfrälsningen. Vad är den? Kan vi förstå detta och håller vi med?	8–9
10.	Vad är vår "brudtärnetjänst"?	9, 12–13
11.	Har du upplevt "vredesskålarna" eller ”skräckveckan” på något sätt i ditt liv? Har det i så fall lett till någon förändring?	10
12.	Vad är tillbedjan av Vilddjuret?	12
13.	Vad är Guds syfte med vredesskålarna? Födslokval? I så fall – vad framföds?	13
14.	"Det stora böneämnet" talar W om. Hela jordens frälsning. Är det ett vanligt böneämne för oss? Och för nutidens församlingar? Är kanske våra egna böneämnen viktigare?	14
15.	W: ”Gud styr världen efter de heligas böner.” Stämmer det? Egna erfarenheter?	14
16.	Johannes såg förskräckliga syner – ”Guds stränga vinpress” och ”Guds stora måltid” (Upp 14:19–20, Upp 19:11–21). Vad trampas? Vad dödas med svärdet?	16